

Han giver derefter en Fremstilling af Sagens Sammenhæng til Veiledning for Rævningerne. Han udvikler i denne Henseende først de Lovbestemmelser, som angaae den i Anklagebeslutningen betegnede Forbrydelse, og hvad der efter dem fordres, for at en saadan kan siges at være tilstede. Efter saaledes at have fremhævet, hvad der skal være bevist, gennemgaaer han med Hensyn hertil de fremkomne Oplysninger, idet han gjentager det Væsentlige af, hvad der er fremkommet under Hovedforhandlingen, og hvor Saadant findes nødvendigt eller hensigtsmæssigt, ordret oplæser, hvad han har optegnet af Vidnernes eller Anklagedes Udsagn, eller Indholdet af fremlagte Dokumenter og andre Bevisligheder.

Overanklageren og Anklageren kunne, saafremt de finde Noget mindre rigtigt gjengivet eller noget Punkt inddraget, som ligger udenfor Hovedforhandlingen, gjøre Henstilling til Formanden i den Anledning. Hvis denne dertil finder Anledning, kan han lade et omtvistet Punkt opløse ved ny Afhøring.

Formanden bør henlede Opmærksomheden paa alle de Omstændigheder, som kunne svække Paalideligheden af et Vidnes eller Anklagedes Udsagn, uden at udtale nogen bestemt Mening om Virkningen heraf eller om Sagen i det Hele; derimod bør han ikke berøre Overanklagerens eller Forsvarerens Foredrag, med mindre i samme findes urigtige eller ubesøiede Udtalelser.

§ 205.

Formanden slutter sit Foredrag med for Rævningerne at fremsætte Spørgsmaalene. Disse affattes i Henhold til Anklagebeslutningen. Er der imidlertid under Hovedforhandlingen fremkommet Oplysninger, som ikke vare tilstede, da Anklagebeslutningen blev affattet, og som bevirke, at den i samme betegnede Forbrydelse maa betragtes paa en anden Maade end skeet er, kan Formanden ved Spørgsmaalenes Affattelse tage Hensyn til det senere Fremkomne. Ligeledes kan han, naar der under Hovedforhandlingen oplyses nye Omstændigheder, der maae betragtes som skjærpænde eller formildende, stille Spørgsmaal med Hensyn til disse, naaget de ikke ere

ommeldte i Anklagebeslutningen. Derhos kan Retten, naar den finder, at de til Grund for Anklagebeslutningen liggende Gjæringer i denne ere betegnede paa en mindre rigtig Maade, ved sin Kjendelse afgjøre, at Spørgsmaalene skulle affattes saaledes, som Retten anseer det rigtigt.

Dog bliver det stedse at iagttage, at intet saadant Spørgsmaal maa stilles, naar den Anklagede har savnet Leilighed til at forsvare sig mod den til Grund for samme liggende Beskyldning, og at Straffen for den Forbrydelse, hvorom Spørgsmaal stilles, ikke er større end for den, hvorpaa Anklagen lyder.

§ 206.

Hovedspørgsmaalet gaaer ud paa, om den Anklagede kan antages at have begaaet den Forbrydelse, der lægges ham til Last.

Omfatter Anklagen flere Forbrydelser, bliver et særskilt Hovedspørgsmaal at stille med Hensyn til enhver af disse.

Ere flere anklagede for Delagtighed i samme Forbrydelse, maae og særskilte Hovedspørgsmaal stilles for hver Enkeltts Bedkommende.

Naar dertil er Anledning, forelægges Spørgsmaal, om Anklagede er skyldig i forsætlig eller kun i uagtsom Lovovertrædelse, om Forbrydelsen er fuldbyrdet eller ikkun forsøgt, om den Anklagede er Hovedmand eller kun Medskyldig og i sidste Fald om Bestaffenheden af hans Meddelagtighed i Gjærningen. Disse Spørgsmaal kunne indbefattes under Hovedspørgsmaalet eller gjøres til Gjenstand for særskilte Spørgsmaal.

§ 207.

Angaaende saadanne i Straffeloven særligen betegnede Omstændigheder, som kunne bevirke Nedsættelse eller Forhøielse af den almindelige Straf, dog derunder ikke indbefattet Forbrydelsens Gjæntagelse, kunne, forsaavidt dertil efter Sagens Bestaffenhed findes Anledning, stilles særskilte Spørgsmaal til Rævningerne.

§ 208.

Spørgsmaal stilles ikke til Rævningerne angaaende Tilstedeværelsen af saadanne Omstan-